

บทที่ 7

องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

เก้าโครงเรื่อง

1. ลักษณะทั่วไปของผู้ลี้ภัยอาหารปาเลสไตน์
 - 1.1 ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัย
 - 1.2 การเริ่มต้นขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
2. องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
 - 2.1 องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์หรือ พี แอล ไอ
 - 2.2 องค์การฟ่าดาห์
3. การต่อสู้ขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์
4. ความขัดแย้งระหว่างอียิปต์ จอร์แดน ซีเรีย และการสนับสนุนกองโจรอาหารปาเลสไตน์
5. กลุ่มอื่นๆ ของชนชาติปาเลสไตน์และความยุ่งยาก
6. ความเป็นผู้นำของยัสเซอร์ อาระฟัต
7. ความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์กับรัฐบาลจอร์แดน
 - 7.1 กรีนจูน (Green June)
 - 7.2 แบล็ก เซปเทมเบอร์ (Black September)
8. ความลึ้นหลังขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ ในการเป็นผู้นำทางการเมืองของชนชาติปาเลสไตน์

สาระสำคัญ

1. ความล้มเหลวของชาวอาหารปาเลสไตน์ในความพยายามสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน
2. ความรู้สึกชาตินิยมของชาวอาหารปาเลสไตน์ที่ลี้ภัยในประเทศอาหารต่างๆ เริ่มต้นด้วยการรวมตัวกันเป็นองค์การกึ่งกองโจร

อันเดียวกัน

2. ความรู้สึกชาตินิยมของชาวอาหารปาเลสไตน์ที่ลี้ภัยในประเทศอาหารต่างๆ เริ่ม

3. ความเกลื่อนไหวขององค์การ พี แอล ไอ และองค์การฟ่าดาห์
4. ความเป็นผู้นำองค์การปลดปล่อยของยัสเซอร์ อาระฟัต
5. ความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยกับรัฐบาลจอร์เดน เห็นได้จากเหตุการณ์ “กรีนจูน” และ “แบล็ก เชฟเทนเบอร์”

จุดประสงค์การเรียนรู้

เมื่อศึกษาจนที่ 7 แล้ว นักศึกษามาสามารถ

1. อธิบายถึงความพิเศษและสาเหตุของความถืบเหลวของชาวอาหรับปาเลสไตน์ ในการรวมตัวกันเป็นชาติและสร้างสถาบันแห่งชาติขึ้น
2. อธิบายถึงชีวิตและปัญหาของชาวอาหรับปาเลสไตน์ในประเทศอาหรับ ต่าง ๆ
3. วิเคราะห์ถึงแรงจูงใจที่ทำให้ชาวอาหรับปาเลสไตน์เริ่มต้นรวมตัวกันก่อตั้งเป็น องค์การกองโจรก่อการเมือง
4. วิเคราะห์ผู้นำสำคัญขององค์การปลดปล่อยในการทำงานต่อสู้โดยเฉพาะยัสเซอร์ อาระฟัต
5. อธิบายเหตุการณ์สำคัญที่เกิดในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1970 เมื่อ尼ผู้พิพากษา ลอบปลงพระชนม์พระเจ้าซูลัยманแห่งจอร์เดน
6. อธิบายเหตุการณ์สำคัญที่เกิดในเดือนกันยายน ค.ศ. 1970 เมื่อกองโจรทำการร้าย การบินต่าง ๆ

1. ลักษณะทั่วไปของผู้ลี้ภัยอาหรับปาเลสไตน์

ในระหว่าง 60 ปี ที่ผ่านมาประชาชนชาวปาเลสไตน์ที่พูดภาษาอาหรับได้พำนາกจำนวนมากกันเป็นชาติและสร้างสถาบันแห่งชาติขึ้น อย่างไรก็ตาม พวกรเข้าประสบความล้มเหลวในทั้ง 2 ประเด็น ชาวอาหรับปาเลสไตน์ไม่สามารถสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันในด้านการเมือง สังคม ตลอดจนดินแดน หรือแม้แต่การจะตอกย้ำตนด้วยกันผู้นำหรือสถาบันใดๆ ความพำนາกและความล้มเหลวของพวกรเข้าก่อให้เกิดความยุ่งยาก ความไม่เป็นระเบียบและความสันัชนาณเป็นเหตุการณ์ที่เด่นชัดในประวัติศาสตร์ของตะวันออกกลาง

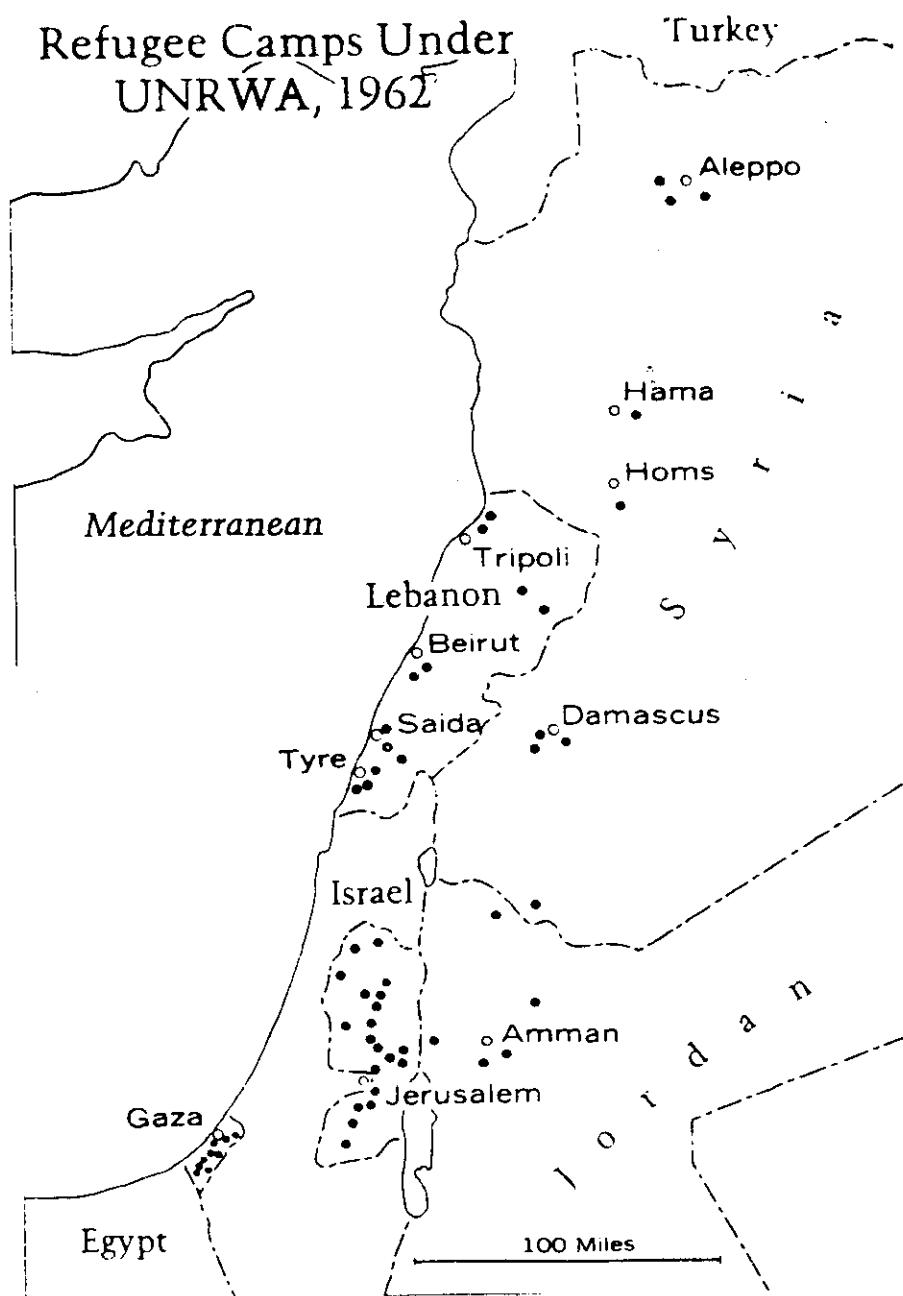
ในคำประกาศบลเฟอร์ ค.ศ. 1917 ชาวปาเลสไตน์ถูกเรียกว่าเป็นชนชั้นที่ไม่ใช่ชาวชั้นกลางอยู่ในประเทศ (อีก 50 ปีต่อมานายกรัฐมนตรีอิสราเอลชื่อโกลดา เมร์ (Golda Meir) ได้กล่าวว่าไม่มีสิ่งที่เรียกว่าชาวปาเลสไตน์ ในปัจจุบันนี้มีชาวอิสราเอลเพียงเล็กน้อยที่มีความรับผิดชอบในการสนับสนุนความคิดเช่นนั้นแต่จะมีผลอย่างลึกซึ้งต่อชาวปาเลสไตน์ที่สันหวัง)

ลักษณะสำคัญของชุมชนผู้ไม่ใช่ชาวชั้นกลางมีอยู่ก็คือ ภาษา ศาสนา อารชีฟ และความรู้สึกดังเดิม ชุมชนทั้งหมดเหล่านี้พูดภาษาอาหรับซึ่งมีทั้งชាឌุสลินและคริสต์เดียน ความแตกต่างด้านภาษาไม่เพียงแต่ลักษณะมากเท่านั้น แต่ยังแฝงกระจายออกไปเกินกว่าที่ชาวตะวันตกจะรู้สึกได้

ในสมัยที่ปาเลสไตน์เป็นดินแดนหนึ่งของจักรวรรดิอตโตมันประชานแม่งแยกออกเป็น “ชนชั้น” แต่ละชนชั้นมีเดรีกพอย่างมาก การเป็นพ่อแม่ การเสียภาษี ฐานะของครอบครัว เช่น การแต่งงานหรือการหย่าร้าง และเรื่องมรดก ผู้นำทางศาสนาของแต่ละชุมชนได้รับการแต่งตั้งให้เป็นผู้แทนของชุมชนซึ่งมีหน้าที่ด้านศาสนา สังคม และการเมือง ชุมชนแต่ละแห่งมีขนาดใหญ่ และมีอิสระจากรัฐบาลกลางและไม่มีความสัมพันธ์ทางการเมืองและการปกครองกับชุมชนอื่นๆ

สิ่งที่แสดงให้เห็นชัดถึงการแบ่งแยกก็คือลักษณะภูมิศาสตร์ ความแตกต่างเรื่องภาษา และศาสนาจะเห็นได้จากประชาชนผู้พูดภาษาอาหรับส่วนใหญ่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านและเดิ่งชีพโดยการนำผลิตผลทางเกษตรกรรมไปขาย ชุมชนหมู่บ้านจะมีอิสระด้านวัฒธรรมในระดับสูง การเมือง และอิสระจากรัฐบาลกลางและจากหมู่บ้านอื่นๆ แต่ละหมู่บ้านมีลิทธิ์ในการป้องกันตนเอง การเก็บภาษี บ่อน้ำ และลำารพวกรเข้าเดินทางไปมาภายใต้ช่องหมู่บ้าน ขณะนั้นหน่วยทางการเมืองที่มีประสิทธิภาพภายในทั้งประเทศก็คือหมู่บ้านนั้นเอง พวกรเขามิ่งสนใจโลกภายนอกอันกว้างใหญ่รัฐบาลอตโตมันที่พยายามเรียกเก็บภาษีเป็นศัตรูของพวกรเข้า แต่ความคิดในการจัดตั้งประเทศไทยเป็นชาติปาเลสไตน์ยังไม่อยู่ในความคิดคำนึงของพวกรเข้า

อย่างไรก็ตาม ได้มีการท้าทายจากชุมชนที่อยู่ใกล้เคียงพวกรที่พูดภาษาอาหรับเหล่านี้ นั่นก็คือ ชุมชนชาวและ การท้าทายของลัทธิเซอโนนิสต์ แต่ก็ไม่สามารถทำให้การแบ่งแยกในหมู่พวกรที่พูดภาษาอาหรับยุติลงได้ โดยเฉพาะในยุคที่ถูกอังกฤษปักรองการพัฒนาความรู้สึกดังเดิม (ความเกลียดชัง) กลับยิ่งเพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ อย่างไรก็ตาม ความพ่ายแพ้ของการกบฏในปี

แผนที่แสดงค่ายผู้ลี้ภัยชาวอาหรับ ที่ตั้งอยู่ในประเทศต่างๆ¹

¹Ibid., p. 234.

1936-1939 และความเคลื่อนไหวของผู้นำแห่งชาติในยุคสังคมตลาดอุดหนาภูมิการศึก และการอพยพ ของชาวปาเลสไตน์ที่พ้ายแพ้วนในสังคมปี 1948-1949 ได้ทำให้ความรู้สึกของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันซึ่งมีอยู่เพียงเล็กน้อย ยิ่งพัฒนาไปอย่างเชื่องช้าและด้วยความเจ็บปวดสังคมปี 1948-1949 เป็นหนึ่งในเหตุการณ์ของยุคเวลาสามัญใหม่ที่บุ่งยากมากที่สุด สังคมครั้งนี้มีผลทำให้ชาวอาหรับในปาเลสไตน์ประมาณ 80% สูญเสียที่อยู่อาศัย ที่ดินและประเทศชาติในตุลูร้อน ก.ศ. 1950 องค์การสหประชาชาติได้ให้ความช่วยเหลือด้านการเงินแก่ชาวปาเลสไตน์ประมาณ 896,690 คน ซึ่งเป็นผู้ลี้ภัยประมาณ 31,000 คน อาศัยอยู่ในอิสราเอลและที่เหลือกราจักรอาษัพจากกัน โดยอาศัยอยู่ในค่ายลี้ภัยที่แบ่งแยกหลายแห่งในประเทศอาหรับต่างๆ คือ เลบานอน ซีเรีย จอร์แดน และอิรักในอิรัก

1.1 ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัย

ในค่ายที่พักผู้ลี้ภัยเหล่านี้ ชาวอาหรับอาศัยอยู่อย่างน่าเวทนาทึ้งในด้านอาหาร การกินและศีลธรรม คนที่มีงานทำดีก็จะต้องเป็นคนที่มีการศึกษาดีที่สุดและคนที่โชคดีก็จะมีบ้านอยู่อย่างถาวรในคุณภาพ ชาอดิอาระเบีย และลิเบีย ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในค่ายก็เหมือนตกนรกทึ้งเป็น พวกราษฎรไม่สามารถดำเนินชีวิตตามปกติของคนเองได้ ผู้ลี้ภัยส่วนใหญ่ทึ้งเด็กและผู้ใหญ่ก็จะเติบโตขึ้นเป็นผู้ใหญ่และคนแก่ตามลำดับในที่อยู่อาศัยที่เป็นเด็นท์ขาดๆ บางคนก็อยู่ในถ้ำ และส่วนใหญ่จะอยู่ในลิ่งก่อสร้างสาธารณณะ องค์การ UNRWA ขององค์การสหประชาชาติ จ่ายเงินช่วยเหลือเพียงไม่เกิน 27% ต่อปี สำหรับการรักษาโรค อาหาร ที่อยู่อาศัย และเสื้อผ้า

ภายในเวลา 10 ปี หลังสังคมปี 1948-1949 ผู้ลี้ภัยมากกว่า 50% เมื่อออกไปอาศัยอยู่นอกค่ายก็จะไม่ได้มีชีวิตอยู่นานเกิน 10 ปี ส่วนพวกราษฎรที่อยู่ในค่ายได้เห็นการเข้ามาของชุมชนใหม่ พวกลี้ภัยซึ่งเป็นชนรุ่นใหม่ (ลูกหลาน) รุ่นแรกประกอบด้วยชาวนาพวกราษฎรไม่เคยรู้จักชีวิตที่อยู่นอกค่าย คนหนุ่มสาวเหล่านี้จะแตกต่างไปจากพวกราษฎรที่มีอายุมากกว่าซึ่งอพยพมาจากปาเลสไตน์ โลกของพวกราษฎรจะเลิกและแคนจำกัดอยู่ในค่าย ประสบการณ์และความจงรักภักดีถูกดึงเข้าสู่ศูนย์กลางในค่ายเท่านั้น ค่ายแต่ละแห่งได้กล่าวเป็นโลกเล็กๆ โดยตัวของมันเอง ค่ายลี้ภัยแต่ละแห่งแบ่งแยกกันเองโดยพรมแดนธรรมชาติและสิ่งกีดกันทางเศรษฐกิจ ผู้ลี้ภัยเหล่านี้เติบโตขึ้นในบรรยากาศของความแตกแยกและความไม่เป็นระเบียบมากยิ่งกว่าสามัญพ่อแม่ของพวกราษฎร ความสันหวังที่พวกราษฎรามีมากเท่ากับจะสันหวังอย่างสมบูรณ์และมากขึ้นเท่านั้น

ผู้ลี้ภัยเหล่านี้ได้รับเงินเดือนเพียงเล็กน้อยจากการกองทัคสหประชาชาติ พวกราษฎรต้องอาศัยประชานของประเทศเจ้าของบ้านสำหรับทุกสิ่งทุกอย่างในการดำรงชีวิต งานมีให้ทำเพียงเล็กน้อย รายได้ต่ำ ผู้ที่อาศัยในค่ายในเลบานอนต้องการทำงานแต่ก็ถูกดูถูกเกลียดชังและถูกรุบกวนโดยชาวเลบานอน ผู้ที่อาศัยอยู่ในค่ายในซีเรียก็เช่นเดียวกันได้รับการดูถูกเหยียดหยามจากชาวซีเรีย ส่วนผู้ที่อาศัยอยู่ในอิรักและอิรักในอิรักต้องออกจากสังคมอิรักในขณะที่ผู้ลี้ภัยในจอร์แดน

มีความเป็นอยู่ที่ดีกว่า ทั้งนี้ เพราะชาวอาหรับป้าเลสไตน์และชาวจอร์แดนเคยมีความสัมพันธ์ที่ดีต่อกันมานาน จะเห็นได้ว่าชาวปาเลสไตน์ลึกลักษ์ได้รับสัญชาติจอร์แดน มีฐานะดี มีการศึกษาดี และความสูญเสียจากสงครามก็น้อยกว่าพากอื่นๆ พวกราษฎรเริ่มต้นชีวิตใหม่โดยการทำางานในสำนักงานของจอร์แดน ส่วนพากลักษ์อื่นๆ ก็จะจัดกระจายในงานสมุทรอาหรับ แต่ก็มีภาระหนึ่ง คือห่างไกลออกจากป้าเลสไตน์ที่ต่างๆ

1.2 การเริ่มต้นขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

ชาวปาเลสไตน์ผู้ลักษ์ถูกปฏิเสธว่าเป็นทรัพย์การบุคคลสำหรับการเมืองของประเทศอาหรับทั้งหลาย ขณะที่ชาวปาเลสไตน์เหล่านี้ต้องขึ้นต่อรัฐบาลอาหรับของประเทศต่างๆ ที่พวกตนไม่ได้รับสิทธิ ทำให้ลักษณะเฉพาะของผู้ลักษ์แตกต่างกันซึ่งขึ้นอยู่กับรัฐบาลและผู้นำอาหรับที่แตกต่างกัน อย่างไรก็ตาม ชาวปาเลสไตน์ก็ไม่เคยสนใจการเมืองจนกระทั่งประมาณค.ศ. 1962 แรงกระดับอันดับแรกก็คือความสนใจในด้านทหาร พวกราษฎรได้เห็นหน่วยคอมมานโดของรัฐบาลอาหรับที่ปฏิบัติการจากอิหร่านเพื่อใจดีอิสราเอลทางภาคใต้ระหว่างเดือนมีนาคมค.ศ. 1955 ต่อมาอีกประมาณ 2-3 เดือนก่อนอื่นๆ ก็ปฏิบัติการจากจอร์แดนเพื่อใจดีอิสราเอล เช่นเดียวกัน หลังจากนั้นก็มุ่งจูใจมายังอาเเบนอนกีปฏิบัติงานเหมือนกัน อย่างไรก็ตามกกลุ่มจูใจมเหล่านี้ไม่ได้รวมกันอย่างเห็นได้ชัด กกลุ่มที่ทำงานจากถนนกาชาดกับบรรยายโดยองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ว่าได้รับการฝึกฝนและนำโดยข้าราชการประจำกองทัพอิหร่านและทำงานอย่างกระฉับกระชูบไม่เป็นระเบียบ

กลุ่มจูใจเหล่านี้มีวัตถุประสงค์ที่ถูกจำกัด ถูกตัดออกจากเพื่อนบ้านและอยู่อย่างลักษณะ ท้าทายการรวมตัวกันเข้าสู่เหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ อย่างไรก็ตาม สำหรับการเริ่มต้นขององค์การกองโจรอาหรับก็ไม่มีบันทึกที่เป็นเอกสารที่จะให้ความรู้เกี่ยวกับการเปลี่ยนแปลงที่ค่อยๆ เป็นไปในการนำไปสู่องค์การทางการเมืองของพวกราษฎรป้าเลสไตน์ การที่พวกราษฎรได้อ่านวรรณคดีอาบิกโคลงกลอนและนิยายซึ่งจะทำให้ได้เข้าใจถึงสาเหตุของการเกิดความเคลื่อนไหวแบบกองโจร สิ่งที่ปรากฏชัดก็คือคนหนุ่มสาวซึ่งเดินโผลมาจากความทรงจำอันนี้ในวัยเด็ก การน้อมถอดของผู้อ้วน ความเสียใจ และความต่อต้านของชีวิตลักษ์คนเหล่านี้จะเริ่มนี้ ความรู้สึกใหม่นั่นคือความรู้สึกชาตินิยมที่เริ่มต้นด้วยการรวมตัวกันเป็นองค์การที่มีความเคลื่อนไหว คล้ายกองโจร

กิจกรรมการเรียนที่ 1

ชีวิตในค่ายผู้ลักษ์ของชาวอาหรับป้าเลสไตน์ มีลักษณะอย่างไร จงอธิบาย

2. องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

องค์การแรกๆ ที่ปรากฏขึ้นที่สำคัญที่สุดมี 2 องค์การคือ สารากท อัล ตาหิร์ อัลฟัลสตินี (Harakat al Tahrir al-Flastini) หรือ ฟatah (Fatah) และองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (Palestine Liberation Organization) หรือ PLO องค์การทั้ง 2 นี้ได้ก่อตัวเป็นตัวแทนกิ่งทางการของประชาชนชาวอาหรับปาเลสไตน์ แต่ทั้ง 2 องค์การมีลักษณะที่แตกต่างกัน

2.1 องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ หรือ พี แอล ไอ (PLO)

พี แอล ไอ เป็นองค์การที่เป็นที่รู้จักกันโดยทั่วไป เริ่มต้นด้วยการที่ชาวอาหรับปาเลสไตน์ประมาณ 400 คน ได้ร่วมกันจัดให้มีการประชุม ปาเลสไตน์ แนวโน้ม กองเกรส (Palestine National Congress) ขึ้นที่กรุงเยรูซาเลม ใน ค.ศ. 1963 โดยได้รับความสนับสนุนจากพระเจ้าอุสเซนแห่งจอร์แดนพร้อมกับการประชุมครั้งนี้ก็ได้มีการจัดตั้งองค์การพี แอล ไอ ขึ้นโดยได้รับเงินอุดหนุนจากสันนิมาตอาหรับ และมีการเปิดเป็นค่ายเพื่อฝึกฝนให้สมาชิกทำงานในลักษณะกองโจรด้วย

พี แอล ไอ มีกำลังกองทัพคือ Palestine Liberation Army ประธานของพี แอล ไอ คือ อาหมัด ชูไกรี (Ahmad Shugairi) อย่างไรก็ตาม พี แอล ไอ ก็มีจุดอ่อนโดยตัวของมันเองหลายอย่าง นับตั้งแต่บุคคลที่เป็นประธานขององค์การก็ไม่เป็นที่รู้จัก จนกระทั้ง เมื่อมีการประชุมหลายครั้งในเมืองต่างๆ จึงทำให้เกิดความสนใจจากชาติต่างๆ มีการประเมินในหลายรูปแบบ นับตั้งแต่การประชุมที่เยรูซาเลม ใน ค.ศ. 1964 ที่ไครโตร ค.ศ. 1965 ที่ลันวนกาชา ค.ศ. 1966 และที่ไครโตร ใน ค.ศ. 1968 จึงทำให้องค์การนี้เป็นที่สนใจของรัฐบาลอาหรับทั้งหลาย

2.2 องค์การฟatah เป็นองค์การลับ การเริ่มต้นขององค์การนี้ยังไม่มีหลักฐานแสดงแน่ชัด จนกระทั้ง ค.ศ. 1965 ที่เริ่มปรากฏให้เห็นจะมาที่ พี แอล ไอ เป็นองค์การที่เกิดก่อน และเป็นที่รู้จัก ผู้นำคนสำคัญที่สุดขององค์การฟatahคือ ยัสเซอร์ อาราฟัต (Yasir Arafat) ซึ่งต่างกับผู้นำ พี แอล ไอ เพราะอาราฟัตไม่ได้เป็นเครื่องมือของรัฐบาลอาหรับใดๆ ขณะที่ พี แอล ไอ เป็นเครื่องมือของรัฐบาลอาหรับทั้งหลายเพื่อใช้ต่อสู้กับอิสราเอล แต่พื้นเพดานของอาราฟัต ไม่ค่อยเดินกับระบบที่มีเหล้า แต่เป็นคนมีความสามารถและมีพลัง ความพยายามศึกษาและเรียนรู้สิ่งต่างๆ รอบตัว ได้หลบหนีจากชีวิตในค่ายจ้อม แล้วได้รับการฝึกฝนให้เป็นวิศวกร แต่ไม่ได้รับตำแหน่งสำคัญในประเทศอาหรับ

ดังที่มีผู้สังเกตว่าผู้นำองค์การฟatahไม่เพียงแต่มาจากชนชั้นที่แตกต่างกัน แต่ยังมี ความสัมพันธ์ที่ไม่ดีกับผู้นำของประเทศอาหรับอีกด้วย

กิจกรรมการเรียนที่ 2

จดอภินัยเปรียบเทียบการเริ่มต้นขององค์การ พี แอล ไอ และฟatah

3. การต่อสู้ขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์

สหกรณอาหรับ-อิสราเอล ปี 1967 ได้ให้โอกาสแก่อาระฟัดและฟาตาห์ในการต่อสู้ สรุปรวมครั้งนี้ทำให้ผู้ลี้ภัยอาหรับจำนวน 175,000 คน ต้องถูกเคลื่อนย้ายอีกครั้งหนึ่ง และชาวปาเลสไตน์อีกมากกว่า 350,000 คน ถูกส่งมาเป็นผู้ลี้ภัยอีกจำนวน 1,375,915 คน องค์กร UNRWA ของสหประชาชาติ ต้องแบกภาระผู้ลี้ภัยจำนวน 1,375,915 คน สิ่งสำคัญยิ่งกว่า นั้นก็คือเป็นที่แน่ชัดว่าไม่มีรัฐบาลอาหรับของประเทศใดมีความเข้มแข็งหรือมีความสามารถ โครงสร้างของกองทัพอาหรับพิสูจน์แล้วว่าไม่คุ้มครองอิสราเอล ชาวอาหรับที่ไม่ใช่ชาวปาเลสไตน์ก็ต้องทนทุกข์ด้วยความขมขื่นจากความพ่ายแพ้และการอยพิษนกัน

ซึ่งขณะของอิสราเอลประกาศว่าเป็นการสร้างความอ่อนแอก่อนหน้า กองใจอาหรับปาเลสไตน์ได้ทำงานด้วยการต่อสู้ตรงพร้อมเด่น ซึ่งต้องการทำเพื่อความปลอดภัยของประชาชน กองใจได้เข้าแทนที่ทั้งหน่วยคอมมานโด และทหารของรัฐบาลประเทศอาหรับ ความจริงการทำงานของกองใจต้องต่อสู้ด้วยอาวุธที่ไม่ดี ความหมดศรัทธาและกองทัพที่กระจัดกระจาดดังที่ วิลเลียม คาوث ได้เขียนไว้ว่า

“คำว่าญี่เก่าที่ว่า ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับจะเป็นการสิ้นสุดความเมืองกาฬของปาเลสไตน์... หรือถ้าจะกล่าวอีกอย่างได้ว่า อิสราภาพของปาเลสไตน์จะเป็นหนทางของความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับ ความรู้สึกใหม่ของความเคราะห์ด้วยของชาวปาเลสไตน์ และกิจกรรมที่มีจุดมุ่งหมายตรงข้ามกับญี่เก่าเดิมก้อยของประชาชนในประเทศอาหรับภายหลังการพ่ายแพ้ในเดือนมิถุนายน และจัดหาจุดรวมสำหรับกิจกรรมทางการเมือง โดยเฉพาะอย่างยิ่งในหมู่ชาวปาเลสไตน์หนุ่มที่อาศัยอยู่ในจอร์แดนและเลบานอน

อย่างไรก็ตาม กลุ่มกองใจก็มีได้หมดหวังในความต้องการของการเป็นผู้นำของชนชนาปาเลสไตน์ อันที่จริงคำว่าชุมชน (Community) ยังคงเป็นคำที่มีความหมายที่เข้มแข็ง แต่การแบ่งแยกในวันเก่าๆ ก็ยังคงอยู่ ชนรุ่นเก่ายังคงอ้างถึงผู้นำที่มีลักษณะเป็นเจ้าตัวประเทศ ขณะที่ชนชนาหมู่บ้านยังคงรักษาความจริงภักดีระดับหมู่บ้าน ดังเช่นทางฝั่งตะวันตกของจอร์แดน ขณะที่ผู้ลี้ภัยอาศัยอยู่ในค่าย ค่ายก็ได้ทำให้หมู่บ้านแผ่ขยายพร้อมกับผู้นำ ผลประโยชน์และภาระจัดการด้วยตัวของตัวเองกับอำนาจประจำตัวท้องถิ่น ปัจจุบันๆ เหล่านี้ทำให้การพัฒนาที่จะนำไปสู่การก่อตั้งประเทศชาติต้องล้าหลัง อำนาจของผู้นำในเมืองของกองใจซึ่งสามารถเคลื่อนย้ายจากหมู่บ้านแห่งหนึ่งมาสู่อีกแห่งหนึ่งและจากค่ายแห่งหนึ่งมาสังคายค่ายอีกแห่งหนึ่งได้ โดยที่พวากษาสามารถเดินทางข้ามพร้อมเดินได้ อย่างไรก็ตาม พวากองใจเหล่านี้ไม่เพียงแต่แยกกันเองเท่านั้น แต่ยังเป็นศัตรุกันอย่างมาก

การก่อตั้งกลุ่มผู้ลี้ภัยใหม่ซึ่งมีลักษณะผสมกันระหว่างการเมืองและทหาร การรวมกันของพวากลี้ภัยเก่าและการต่อสู้เพื่อมีอิทธิพลได้เกิดขึ้นอย่างลับๆ การต่อสู้ของกองใจจะดำเนินการ

ก็จะต้องทำให้เกิดการปฏิวัติ เกิดความวุ่นวายและความตายน ดังที่ มิเชล ฮัดสัน (Michael Hudson) ได้สรุปว่า:

“ขณะที่ประเทศอาหรับกำลังอ่อนกำลังจากการพ่ายแพ้อิสราเอลในสงครามเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1967 องค์การฟາตาห์ก็กำลังแพร่ขยาย และกลุ่มอื่นๆ ก็กำลังเริ่มปรากฏขึ้น กลุ่มต่างๆ มีมากมายที่ปรากฏขึ้นแต่เมื่อกำลังอยู่ 2 กลุ่มคือ ชาอิกาห์ (Sa'iqah) ซึ่งเป็นความเคลื่อนไหวของหน่วยคอมมานโดนำโดยตรดอยกองทัพซีเรีย และมีความเข้มแข็งอยู่บริเวณแนวแม่น้ำซีเรีย และจอร์แดน ส่วนอีกกลุ่มหนึ่งคือ Popular Front for the Liberation of Palestine กลุ่มที่ 2 นี้เจริญเติบโตขึ้นมาจากการรวมตัวกันของกลุ่มเล็กๆ 3 กลุ่ม ซึ่งมีกลุ่มที่สำคัญที่สุดใน 3 กลุ่มนี้ คือ กลุ่มความเคลื่อนไหวของนักชาตินิยมอาหรับหรือ ANM (Arab Nationalist Movement) การรวมกลุ่มดังกล่าวเนี้ยได้รับแรงกระตุ้นจากความพ่ายแพ้อิสราเอลในสงคราม ค.ศ. 1948 โดยมีชาวปาเลสไตน์คนหนึ่งซึ่งเป็นคริสเตียนชื่อ จอร์จ แฮบบัส (George Habash) ได้ก่อตั้ง ANM เพื่อฟื้นฟูปาเลสไตน์และตระหนักถึงอุดมคติของการคงอยู่อันยาวนานของประเทศอาหรับ ANM จึงมีวัตถุประสงค์เพื่อฟื้นฟูปาเลสไตน์ซึ่งถือเป็นหัวใจของประเทศอาหรับ ซึ่งวัตถุประสงค์ดังกล่าวเนี้ยจะสำเร็จได้ก็จะต้องได้รับความร่วมมือจากประเทศอาหรับทั้งหลายที่ยังคงอยู่ ดังนั้น ANM จึงสนับสนุนโดยนายของนัสเซอร์ ในปี 1950 ให้เป็นผู้นำในการรวมประเทศอาหรับให้เข้มแข็งที่สุด แต่ในที่สุดก็ล้มเหลว และต้องกลับมาสู่ปัญหาเดิม คือ การฟื้นฟูปาเลสไตน์ แต่กลับมาด้วยอุดมคติสังคมนิยมที่รุนแรงอย่างที่ไม่เคยมีมาก่อนในปี 1948 และซึ่งอาจทำให้ในฟາตาห์และ พี แอล ไอ ไม่ได้มีส่วนร่วม”²

กิจกรรมการเรียนที่ 3

องค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ ถูกตั้งขึ้นมาด้วยจุดประสงค์อะไร

4. ความขัดแย้งระหว่างอียิปต์ จอร์แดน ซีเรีย และการสนับสนุนกองโจรอาหรับ ปาเลสไตน์

ในปลาย ค.ศ. 1967 ถนนจำนวนมากในจอร์แดนเริ่มให้ความสนใจต่องค์การฟາตาห์อย่างไรก็ตาม แม้ว่าการปฏิบัติงานขององค์การนี้จะถูกจำกัดอย่างมากโดยรัฐบาลจอร์แดน แต่ฟາตาห์ก็ได้รับความสนับสนุนด้านการเงินจำนวนมากจากรัฐบาลอาหรับอื่น ๆ การที่ฟາตาห์ไม่สามารถทำให้ตนประสบความสำเร็จในดินแดนที่ถูกอิสราเอลยึดครอง ฟາตาห์จึงจัดให้มีกองทัพรที่ประสบความสำเร็จมาอย่างดีในกลุ่มแม่น้ำจอร์แดน ในการตอบโต้กองทัพอิสราเอล ฟາตาห์ได้

²“The Palestinian Arab Resistance Movement : Its Significance in the Middle East Crisis” The Middle East Journal, 23 (1969) p.297-8.

โภนตีหมูบ้าน カラマห์ (Karamah) และในพื้นที่ที่มีหน่วยคอมมานโด ในวันที่ 21 มีนาคม ค.ศ. 1968 อิสราเอลมีชัยชนะด้านกำลังทหาร ซึ่งฟ้าตาห์เสียเปรียบในด้านการต่อสู้ ฟ้าตาห์จึงใช้จิตวิทยาทางการเมืองโดยการแสดงท่าที่ว่ามีความสามารถในสนามรบ มีผลทำให้นั้นเซอร์หันเหความสนับสนุนของอียิปต์ที่มีต่อปาเลสไตน์ มาเป็นให้ความสนับสนุนฟ้าตาห์

ความสัมพันธ์ระหว่างชาวอียิปต์และชาวปาเลสไตน์ได้จากการแต่งงานซึ่งมีอยู่เป็นประจำ ชาวอียิปต์สนับสนุนชาวปาเลสไตน์เพื่อให้กดดันพระเจ้าอูสเซนแห่งจอร์แดน เพื่อให้สนับสนุนการเมืองของอียิปต์ และเพื่อให้ชาวปาเลสไตน์ช่วยแบ่งเวลาความกดดันของอิสราเอล ที่มีต่อฐานะของอียิปต์ในบริเวณคลองสุเอซ (อย่างไรก็ตาม ขณะที่อียิปต์มีความสะดวกในเยเมน) อย่างไรก็ตาม ความสนใจของประเทศอาหรับทั้งหลายกับความสนใจของปาเลสไตน์ก็แตกต่างกัน อย่างเห็นได้ชัด จะเห็นได้ว่าขณะที่ทั้ง 2 ฝ่ายตกลงในเรื่องใดๆ ก็ตาม ชาวปาเลสไตน์มักจะเรียกร้องเอาปาเลสไตน์เท่านั้นขณะที่ประเทศอาหรับต่างแข่งขันกันโดยมีวัตถุประสงค์อื่นแอบแฝงอยู่ และด้วยความจำเป็นพอกเพาก็พร้อมที่จะทำลายโครงสร้างทางการเมืองของตะวันออกกลาง เพื่อความปลอดภัยและความมั่นคงของประเทศตน จะเห็นได้ว่าจอร์แดนตระหนักดีถึงฐานะความอ่อนแอกของพวากชนแต่ต้องการจะทำงานเพื่อต่อต้านอิสราเอลเท่าที่จะเป็นไปได้ โดยการรักษาฐานะของตนในค่ายแห่งชาติอาหรับ ชาวอียิปต์พยายามผลักดันอิสราเอลออกจากดินแดนของอียิปต์ที่ถูกอิสราเอลยึดครองแต่ก็กลัวความหาย茫ของกองทัพที่จะเกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง

ความขัดแย้งดังกล่าวเนี้ยมีผลทำให้ความสัมพันธ์ระหว่างชาวอาหรับปาเลสไตน์ ชาวอียิปต์และชาวจอร์แดนแตกหักลงอย่างรุนแรง ชาวปาเลสไตน์มักมีปฏิกริยาที่ด่าหนิและไม่ไว้ใจชาวอาหรับอื่นๆ แต่พวากองโซโรปาเลสไตน์ตระหนักว่าในการเพิ่มฐานะความมั่นคงของตนได้นั้น จะต้องเผชิญหน้ากับรัฐบาลของประเทศอาหรับที่ติดพักอยู่ พวากองโซโรจึงจำเป็นต้องสร้างฐานะให้กับตัวเองโดยไม่ให้เผชิญหน้ากับรัฐบาล และเพื่อให้บรรลุเป้าหมายพวากเขางึงเปิดประชุมสภาแห่งชาติปาเลสไตน์ (Palestine National Council) ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 ดังนั้น ความเป็นผู้นำกำลังของ ฟี แอลด ไอ จึงไม่ใช่พลังอย่างเต็มที่อีกต่อไป ฟ้าตาห์ผลักดันคืนหนาหนทางให้ตัวเองโดยการรวมรวมเป็นองค์การและได้รับที่นั่ง 1 ใน 3 ของที่นั่งทั้งหมดในสภาดังกล่าว อย่างไรก็ตามฟ้าตาห์ก็มิใช่องค์การกองโซโรเพียงองค์การเดียวที่มีบทบาทในการปฏิบัติงานได้

ส่วนรัฐบาลซีเรียเผชิญกับการต่อสู้ทางอุดมคติกับอียิปต์ก็ตั้งใจจะสนับสนุนกลุ่มชาวปาเลสไตน์ซึ่งอยู่ในซีเรีย การตัดสินใจเริ่มกระทำในฤดูใบไม้ร่วงของปี 1967 และระหว่างเดือนปี 1968 กลุ่มซึ่งเป็นที่รู้จักในชื่อ ชา-อิกา (Sa'iqa) หรือกองหน้าของสหภาพปลดปล่อยก็ได้ปรากฏขึ้น และพรรคอิรักกิ บาษ (Iraqi Baath Party) ก็ได้จัดตั้งพรรคร่วมกับเมืองซึ่งเป็นของกลุ่มชาวปาเลสไตน์ซึ่งอาหรับ ลิเบอเรชัน ฟร้อนท์ (Arab Liberation Front) ทั้งหมดได้รับความสนับสนุนจากรัฐบาลซีเรีย

กิจกรรมการเรียนที่ 4

จะเรียกอสาเหตุของความขัดแย้งระหว่างอิสรา엘 จอร์แดน และซีเรีย จ่ออิรัก

5. กลุ่มอื่น ๆ ของชุมชนปาเลสไตน์และความยุ่งยาก

ภายหลังสงครามปี 1967 ได้มีคณะกรรมการเลือก ฯ และกลุ่มนบุคคลเล็กน้อย ได้รวมตัวกันจัดตั้งองค์การชื่อ Popular Front for the Liberation of Palestine (PFLP) และอีกหนึ่งคนหนึ่งคือ Arab Nationalist Movement (ANM) ซึ่งมีจุดประสงค์เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของอาหรับปาเลสไตน์มากกว่าเพื่อแสดงให้เห็นถึงความเด่นของปาเลสไตน์ ดร.จอร์จ อับบาก แห่งมหาวิทยาลัยเอมริกาแห่งเบรุต เริ่มได้รับประสารการณ์ทางการเมืองอันดับแรกของเขารอดไปเป็นผู้นำของ PFLP ขณะที่ ANM ไม่ได้มีบทบาทอะไรมากไปกว่าสมาคมที่มีการอภิปรายปัญหา แต่รู้นาลาอีสปีดคิดว่า ANM เป็นสิ่งสำคัญที่มีประโยชน์ต่ออาหรับโซเซียลิสต์ ยูเนียน (Arab Socialist Union) ซึ่งกำลังพยายามแสวงหาหนทางสำหรับอิทธิพลทางการเมืองในต่างประเทศ

นอกจากกลุ่มดังกล่าวแล้วยังมีกลุ่ม เวนเจนซ์ ยูธ (Vengeace Youth) ซึ่งมีความสัมพันธ์กับ ANM และมีส่วนร่วมกับมหาวิทยาลัยเอมริกาแห่งเบรุตด้วยเช่นกัน โดยมีผู้นำคนสำคัญชื่อ เนยิฟ ฮา瓦ทมาห์ (Nayif Hawatmah) ซึ่งมีอีกกลุ่มหนึ่งคือ ปาเลสตินียัน ลิเบอเรชัน ฟร้อนท์ (Palestinian Liberation Front) ซึ่งนำโดย อาหมัด เจบริล (Ahmad Jabril) ผู้ซึ่งเคยเข้ารับใช้ในกองทัพซีเรีย กลุ่มสุดท้ายคือ อิโร օอฟ เดอะเรทีร์น (Heroes of the Return) นำโดย วาจิห์ มาดานิ (Wajih al-Madani) โดยมีความสัมพันธ์กับ PELP ในเวลาประมาณ 6 เดือนภายหลังสงครามเดือนมิถุนายน ก.ศ. 1967 กลุ่มทั้งหมดดังกล่าวมานี้ ได้รวมตัวกันและขอมรับ จอร์จ อับบาก เป็นผู้นำ แต่ละกลุ่มยังคงรักษาเอกลักษณ์ที่แตกต่างของตนและแหล่งที่มาของความสนับสนุนด้วย

อย่างไรก็ตาม ภายหลังการก่อตั้ง PELP ไม่นานนักผู้นำคนใหม่คือจอร์จ อับบาก ก็ถูกบังคับให้หนีออกจากอิร์แดนไปเชิงเรียบและถูกจับขังคุกอยู่เป็นเวลา 8 เดือน ในระหว่างเวลาันนี้ได้มีการขัดแย้งกันทางอุดมคติระหว่างพวกที่นิยมชาติและพวกที่สนับสนุนชาว นทบatha ของพวกพ่อค้าที่นำส่งสาร ลัทธิที่รุนแรง และการให้การศึกษาทางการเมืองแก่ผู้ชนเพื่อต่อสู้ในบวน การปฏิวัติ เท่าๆ กับการต่อสู้เพื่อความเป็นผู้นำ อาหมัด เจบริล ได้เริ่มทดลองปฏิบัติการกึ่งทหารมากมาย เริ่มต้นด้วยการจี้เครื่องบินของอิสราเอล ซึ่งกำลังจะเดินทางไปแอลจีร์ (Algiers) ในฤดูร้อน ก.ศ. 1968 ซึ่งได้เป็นหัวข้อข่าวสำคัญของหนังสือพิมพ์ในขณะนั้น อย่างไรก็ตาม กิจกรรมดังกล่าวเนี้ต้องอาศัยความละเอียดและต้องมีเงินด้วย เหตุการณ์นี้ทำให้เกิดความเป็น

อันหนึ่งอันเดียวกันทั้งในบุทธิชีวะและปรัชญาทางการเมืองของกลุ่มต่างๆ ขณะเดียวกันก็ทำให้เกิดการแบ่งแยกและความทะเลาะวะยานที่ขัดแย้งกันของผู้นำทางการเมือง

ในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1968 ขอร์ ชับบัช ได้นำเสนอต่อสภานิติบัญญัติในวาระการเมือง ว่า ความไม่สงบในประเทศเป็นผลมาจากการเมืองภายในประเทศที่ไม่สามารถจัดการให้ดี ทำให้เกิดความขัดแย้งอย่างรุนแรงกับผู้สืบทอดอำนาจโดยพฤตินัยต่อจากชับบัช คือ เนยฟ อาวัฒนา ในตอนต้นปี ค.ศ. 1969 พวากองโจรเออกระหneck ได้ทำการปลดปล่อยชาวปาเลสไตน์ในกาลังในกรุงเทพฯ ดังนั้นจึงได้มีการประชุมครั้งใหม่ซึ่งมิใช่เพื่อความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันแต่เพื่อความอดทน กลุ่มต่างๆ จึงได้มีการตกลงกันเพื่อให้คงอยู่ต่อไปและปล่อยให้ชีวิตอยู่ในค่ายลี้ภัยดำเนินต่อไป ได้มีการรวมตัวกันอีกครั้ง ภายใต้ชื่อใหม่คือ Popular Democratic Front for the Liberation of Palestine หรือ PFLP ซึ่งได้รับการพิจารณาว่าเป็นส่วนหนึ่งขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (พี แอล ไอ)

อย่างไรก็ตาม การแบ่งแยกอันนี้ ก็ยังคงดำเนินต่อไป แม้แต่ภายในองค์การเล็กๆ ก็ตาม อาจกล่าวได้ว่าความยุ่งยากอย่างรุนแรง ความวุ่นวายและความไม่มีระเบียบประภูมิชัดในชุมชนอาหารบ้านปาเลสไตน์

กิจกรรมการเรียนที่ 5

การจัดตั้งองค์การ PELP และ ANM มีวัตถุประสงค์อะไร จงอธิบาย

6. ความเป็นผู้นำของยัสเซอร์ อาราฟัต

ในเดือนกรกฎาคม ค.ศ. 1968 เมื่อมีการประชุมขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ หรือ PLO ครั้งที่ 4 ที่โคโร ประเทศอิสราเอล ยัสเซอร์ อาราฟัต ก็เข้าร่วมประชุมในฐานะผู้นำขององค์การฟາต้าห์ แต่เนื่องจากเขามองเห็นความไม่มีความสามารถของผู้นำ PLO เขายังตัดสินใจว่าเวลาได้มาถึงแล้วสำหรับตัวเขาระในการเป็นผู้นำของความเคลื่อนไหว ดังนั้น ยัสเซอร์ อาราฟัต จึงจัดให้มีการประชุมครั้งที่ 5 ภายหลังการเจรจาต่อรองของกองโจรต่างๆ การประชุมจัดขึ้นในโคโรในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1969 เริ่มการประชุมครั้งนี้ว่า ปาเลสไตน์ เนชั่นแนล เคซิล (Palestine National Council) มีองค์การต่างๆ เข้าร่วมประชุมหลายองค์การ ในการประชุมครั้งนี้ ฟາต้าห์ได้ที่นั่ง 33 ที่ จาก 105 ที่นั่ง ขณะที่ PELP ได้เพียง 12 ที่นั่ง ดังนั้น ชาอิกา หัวหน้า PELP จึงคว้าบัตรการประชุมแต่ก็ไม่สำเร็จ ฟາต้าห์เก็บจะอยู่ในฐานะผู้นำ ฟາต้าห์ได้ก่อตั้งคณะกรรมการในเขตพื้นที่ที่มีผู้ลี้ภัยทั้งหมดและมีทรัพย์สินของชาชามากมาย โดยได้มาจากองค์การร่วมกันระหว่างทหารและการเมืองในลักษณะลักษณะ องค์การร่วมกันดังกล่าวมีชื่อ

เฉพาะเป็นขบวนการของความปลดปล่อย การเชื่อมกันทางการคุณภาพ มีผู้ส่งข่าวซึ่งจะมีหน้าที่รายงานข่าวให้คณะกรรมการส่วนกลางและสำนักงานทางการเมือง องค์การร่วมนี้จำเป็นต้องอาศัยเงินจากประเทศอาหรับอื่นๆ และความจำเป็นในการได้รับความสนับสนุนก็การทูตจากวัฒนาของพวกเข้า องค์การนี้พยายามแสวงหาเอกสารในฐานะเป็นประเทศปาเลสไตน์ ขณะที่ไม่ทำตัวเป็นศัตรูกับเจ้าของบ้านหรือการทำให้เกิดการแตกแยกภายใน องค์การร่วมนี้พยายามใช้อาวุธต่อต้านอิสราเอลเพื่อเป็นหนทางสำหรับการนำมาซึ่งความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในชุมชนปาเลสไตน์ อย่างไรก็ตาม ยัสเซอร์ อาระฟัต ผู้นำของ派ตาห์กีได้รับเลือกให้เป็นประธานขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ (PLO) และคณะกรรมการพิเศษอีก 11 คน ก็อยู่ภายใต้การควบคุมของสมาชิก派ตาห์

เมื่ออาระฟัตได้เป็นประธาน PLO งานชั้นแรกที่เขาเริ่นทำก็คือการก่อตั้งหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับบัญชาการต่อสู้ด้วยอาวุธของปาเลสไตน์เพื่อให้ความร่วมมือด้านการปฏิบัติงานทางทหารกับกลุ่มสมาชิกกลุ่มอื่นๆ ในฤดูร้อน ค.ศ. 1969 ได้มีการจัดตั้งองค์การกองโจร 8 แห่ง ซึ่งได้เป็นตัวแทนของหน่วยงานดังกล่าวยกเว้น PFLP ยังคงอยู่โดยเดียว องค์การ PFLP ค่าว่านาครการประชุมในเดือนกันยายน (September National Congress) ความเป็นศัตรูระหว่างองค์การ PFLP และกลุ่มกองโจรต่างๆ ระเบิดในเดือนกุมภาพันธ์ ค.ศ. 1970 กลุ่ม PFLP ถูกบังคับให้ร่วมกับกลุ่มอื่นๆ ในหน่วยงานที่มีหน้าที่บังคับบัญชาการต่อสู้ด้วยอาวุธของปาเลสไตน์ ซึ่งทำให้ PFLP ไม่พอใจและไม่เต็มใจที่จะให้ความร่วมมือ กลุ่มนี้ปฏิเสธที่จะยึดถือตามแนวกลยุทธ์ของกลุ่มอื่น และต้องการการแบ่งแยกต่างหากจะมีชื่อลับมีระบบความปลอดภัยที่แยกต่างหากและรักษาลิขสิทธิ์ของตนเองในการกระทำที่เป็นอิสระ

ในที่สุดเมื่อมีการประชุมในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1970 ปรากฏว่าการประชุมครั้งนี้ถือว่าเป็นก้าวสำคัญที่จะนำไปสู่ความเคลื่อนไหวในการทำให้ความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวปาเลสไตน์ประสบความสำเร็จ แรงพลังที่มีอำนาจของความสามัคคีกันกำลังอยู่ในความคิดของทุกๆ คน พวกรองโจรเองคิดว่าพวกเขากำลังจะบรรลุถึงความสำเร็จอย่างมีประสิทธิภาพซึ่งได้แสวงหามานาน เป็นความมีประสิทธิภาพของชุมชนทางการเมือง อย่างไรก็ตาม ยังมีอุปสรรคอีกอย่าง หนึ่งนั้นคือ กษัตริย์จอร์แดน การประทับนั่งเป็นสิ่งที่หลีกเลี่ยงไม่ได้ ดังจะเห็นได้จากเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น 2 ครั้ง ซึ่งชาวปาเลสไตน์เรียกว่า “กรีน จูน” (Green June) และ “แบล็ค เซপtember” (Black September)

กิจกรรมการเรียนที่ ๘

ของขบวนทางการและความสามัคคีของยัสเซอร์ อาระฟัต ในฐานะผู้นำองค์การ
ปลดปล่อยปาเลสไตน์

7. ความขัดแย้งระหว่างองค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์กับรัฐบาลจอร์แดน

ในระยะหลังความสันนิษฐานว่าชาวปาเลสไตน์กับจอร์แดนมักจะตึงเครียดเสมอ หลักคำสอนทางการเมืองขึ้นพื้นฐานของกลุ่มกองโจรทั้งหมดคือ ชาวปาเลสไตน์จะก่อตั้งรัฐชาติที่ ฉลาดรอบคอบ แต่รัฐบาลจอร์แดนพิจารณาชาวปาเลสไตน์ที่อาศัยอยู่ในจอร์แดน (รวมทั้งผู้ต่างด้าวในต่างด้าว) ว่าเป็นชาวจอร์แดนขณะที่ทั้ง 2 ฝ่ายมีความแตกต่างกันจะเห็นได้ว่าในเรื่องอุดมการณ์และการบริหารงานของรัฐบาลจอร์แดนและขององค์การกองโจรของปาเลสไตน์ มีความแตกต่างกันมากขึ้นเรื่อย ๆ

7.1 กรีน จูน (Green June)

ในวันที่ 9 มิถุนายน ค.ศ. 1970 เมื่อมีความพยายามปลุกประชานมีพระเจ้าอิสแซน แห่งจอร์แดน รัฐบาลจอร์แดนเชื่อว่าเป็นการกระทำการทำของกลุ่มโจร ซึ่งเหตุการณ์ครั้งนี้เป็นเพียงหนึ่งในหลาย ๆ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นในระหว่างวัน เวลา อันตึ่งเครียดของเดือนมิถุนายน กองโจรได้โจมตีพระราชวังและสถานีวิทยุ ขณะที่ PFLP ยึดโรงแรม 2 แห่งที่เมืองอัมมานและบีดบุคคลผู้เป็นเจ้าของโรงแรมอีก 60 คน เป็นตัวประกันเพื่อให้เป็นที่ดึงดูดความสนใจของโลกภายนอก กองโจรมีจุดประสงค์ร่วมที่เห็นได้ชัดคือการทำให้รัฐบาลจอร์แดนที่กำลังอ่อนแ้อยอมตกลงกับแผนการณ์ของกองโจร ซึ่งเท่ากับเป็นการเชือเชิญให้อิสราเอลเข้าบุกรุกจอร์แดน

แผนการณ์อันแรกของกองโจรคือ การเรียกร้องให้รัฐบาลจอร์แดนช่วยเหลือพวากชน และขับไล่ลุ่งของกลั่นตัวที่เป็นผู้บังคับบัญชาของทัพและให้ได้ข้าราชการที่จงรักภักดี การกระทำตามแผนการณ์ดังกล่าวจะต้องไม่ให้เกิดการเผชิญหน้ากันและต้องทำอย่างถูกกฎหมายด้วยดังนั้น ยัสเซอร์ อะราฟัตผู้นำ PLO จึงขอร้องรัฐบาลอาหรับทั้งหลายให้เข้ามามีส่วนร่วมในการเจรจา ปรากฏว่าพระเจ้าอิสแซนยอมรับคำเรียกร้องของกองโจรท่านกลางความแพลงกิจของหลายฝ่ายรวมทั้งลุ่งของพระองค์และข้าราชการคนอื่น ๆ แต่ได้ทรงกล่าวเตือนกองโจรว่า การยินยอมเช่นนี้ถือว่าเป็นครั้งสุดท้าย พระองค์ยังทรงกล่าวอีกว่า การผลักดันของกองโจรครั้งต่อไปจะนำมาซึ่งสงครามกองโจร อย่างไรก็ตาม พวากกองโจรก็ไม่เชื่อพระองค์ พระองค์จึงต้องเขียนสัญญา กับกองโจร ดังที่หนังสือพิมพ์นิวยอร์กไทมส์ (New York Times) รายงานในวันต่อมา ว่า “สัญญาที่พระเจ้าอิสแซนได้เขียนกับผู้นำกองโจรอะราฟัตนี้ได้นำมาสู่การอนุญาตให้ชาวปาเลสไตน์มีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในกิจการต่าง ๆ ของรัฐบาลจอร์แดน”

ชาวปาเลสไตน์พยายามทำงานโดยยึดถือแนวทางของกองโจรในแอลจีเรีย แต่ความจริงแล้วการปฏิบัติงานของกองโจรปาเลสไตน์อยู่ภายใต้สถานการณ์ที่แตกต่างจากแอลจีเรีย ทั้งนี้ เพราะชาวปาเลสไตน์ไม่เพียงแต่แบ่งแยกในหมู่พวากษาเองอย่างรุนแรงเท่านั้นยังมีความเกลียดชังกันเอง ขณะที่แอลจีเรียมีกำลังมากกว่า เช่น มีนายทหารฝ่ายเศนาธิการมากกว่าซึ่งชาวแอลจีเรียเรียกว่า กองทัพภายในรถถังก็มีมาก ซึ่งรถถังนี้สร้างขึ้นในแอลจีเรียโดยพวากกองโจร

ซึ่งฝรั่งเศสสนับที่ปักครองแอลจีเรียไม่สามารถทำลายได้ ขณะที่กองโจรอาหระน์ไม่มีโอกาสในกิจกรรมทางการเมืองภายในดินแดนที่ถูกอิสราเอลยึดครอง บริเวณฝั่งตะวันตกไม่มีกองโจรหรือองค์การได้สร้างฐานที่ปลอดภัยในด้านการบริหารงานได้ ในบริเวณภาษา กองโจรล้มเหลวทางการเมืองและการบริหารงาน ชาวอิสราเอลได้ทำลายโอกาสของพวากองโจรด้วยเหตุนี้เองจึงเป็นการบังคับให้กองโจรปฏิบัติงานโดยวิธีคอมมานโดซึ่งด้วยวิธีเช่นนี้แม้แต่ชาวแอลจีเรียก็ไม่เคยประสบความสำเร็จ จะเห็นได้ว่าระหว่าง ค.ศ. 1968-1970 ด้วยการปฏิบัติงานของกองโจรปาเลสไตน์ เพียงแค่มีผลทำให้ชาวอิสราเอลเสียชีวิตน้อยกว่า 300 คน ขณะที่ในปลาย ค.ศ. 1970 อิสราเอลได้ยิงชาวปาเลสไตน์เสียชีวิตจำนวน 1,800 คน และกักขังไว้อีก 2,500 คน

ในเรื่องการสร้างความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชาวแอลจีเรียเพื่อต่อต้านฝรั่งเศสนั้น กีประสาดความสำเร็จมากกว่า แม้จะไม่ทั้งหมดก็ตาม ขณะที่ชาวปาเลสไตน์ยังอ่อนแอมากในเรื่องนี้ ไม่สามารถรวมตัวกันเพื่อทำให้การปฏิบัติงานมีประสิทธิภาพได้ ชาวอิสราเอลได้รับประโยชน์จากการความแตกแยกน้อยอย่างเต็มที่โดยสามารถทำลายหมู่บ้านและรวมรวมประชาชนให้เป็นกลุ่มได้

ในระหว่างฤดูร้อน ค.ศ. 1970 เมื่อสหราชอาณาจักรพยายามที่จะนำแผนการโรเจอร์ (Rogers Plan) มาใช้ อิสราเอลก็ได้ร้องเรียนอย่างสุบบรรจบกับเพื่อขอให้มีการกำหนดเขตหยุดยิงในส่วนของ ประธานาธิบดีนัสเซอร์ของอียิปต์จะอยู่ในมอสโก ได้ยอมรับการทำงานทางเรื่องเขตหยุดยิงดังกล่าว ดังจะเห็นได้ว่า ได้มีการเจรจา กันของค่ายที่ 3 อย่างไม่เป็นทางการแต่ มีความมั่นใจ มีผลทำให้กองโจรกลุ่มนี้ชื่อ Action Organization for the Liberation of Palestine ตั้งใจที่จะยอมรับเขตหยุดยิง แต่ครั้นเมื่อประธานาธิบดีนัสเซอร์ประกาศว่าอียิปต์ ยอนรับเขตหยุดยิงในวันทดลองการปฏิวัติอียิปต์ ปรากฏว่าทั้งอียิปต์และนัสเซอร์ถูกวิจารณ์อย่างรุนแรงโดยองค์การ พี แอล ไอ ซึ่งออกรายการวิทยุกระจายเสียงที่ໄโคโร นัสเซอร์ได้ตอบด้วยการประกาศห้ามการกระจายเสียงจากໄโคโรอีกต่อไป

อย่างไรก็ตาม ถูเหมือนว่าความเคลื่อนไหวขององค์การกองโจรปาเลสไตน์จะต้องล้มเหลวลง อย่างน้อยก็เห็นได้ชัดว่าถูกรังเกียจโดยรัฐบาลอียิปต์ ส่วนในจอร์แดนกองโจรก็มีชีวิตอยู่ด้วยความเป็นศัตรูซึ่งนับวันจะเพิ่มมากขึ้นและในบรรยายกาศที่เข้มข้น แม้แต่ในซีเรียกองโจรก็ถูกจำกัดในเรื่องกิจกรรมต่างๆ และไม่เป็นที่ไว้วางใจของรัฐบาล ใน Lebanon องค์การโจรก็ไม่ได้รับความสนับสนุนและไม่เป็นที่ต้องการของประเทศ กองโจรจึงพบดันเองว่าอยู่ในฐานะที่อันตราย การทำงานของอิสราเอลเป็นข้อเสนอสำหรับเขตหยุดยิง จึงเป็นการเสี่ยงอย่างมากสำหรับกองโจร

7.2 แบล็คเซปtember (Black September)

ในเดือนสิงหาคม ค.ศ. 1970 ความตึงเครียดที่เมืองอัมมานในจอร์แดนได้ถึงจุดสูงสุด ทุกคนมีอาวุธพร้อม สมาชิกขององค์การพี แอล ไอ ซึ่งมีวัตถุประสงค์ร่วมกันคือการ

ทำสังคมเพื่อความเป็นอิสระของชาติป่าเลสไตน์ สมาชิกเหล่านี้มีปืนไรเฟลอัดโนมติสามสิ่อ กระโดดลง วางท่าให้กลุ่มต่อซึ่งทำให้ทหารจ่อร์แคนไม่พอใจ ขณะที่ทหารจ่อร์แคนแบกปืนไรเฟลของ อเมริกาซึ่งใช้ในสังคมมาลิกครั้งที่ 2 การเผชิญหน้ากันเกิดขึ้นที่มุมถนนแห่งหนึ่ง ทุกคนพร้อมที่ จะยิง ความต้องการขององค์การกองโจรเพียงเพื่อจุดประกายไฟให้ลูกขึ้นภายในประเทศเท่านั้น

กองโจรประสบความสำเร็จมากที่สุด ในวันที่ 7 กันยายน มีการจี้สายการบินต่างๆ คือ Swissair DC-8, TWA 707 และ Pan American 747 ต่อมาในวันที่ 9 กันยายน กองโจร PFLP ได้จี้สายการบิน BOAC VC 10 สายการบินทั้งหมดยกเว้นสายการบินแพนอเมริกัน ถูกบังคับ ให้บินไปสู่เขตแห่งหนึ่งซึ่งถูกลงทะเบียนไว้ในสังคมมาลิกครั้งที่ 2 ซึ่งอยู่ใกล้ๆ กับเมืองแมฟราก (Mafraq) ในจอร์แดนภาคเหนือและผู้โดยสารพร้อมทั้งนักบินทุกคนกำลังอยู่ในอันตราย PFLP ประกาศว่า พื้นที่ดังกล่าวอยู่ในเขตการควบคุมของตนและไม่ได้ตกลงเป็นของใครอื่น พวากองโจร ไม่เพียงแต่ยืนยันในความสามารถของตนในการทำสังคมเท่านั้น แต่ยังยืนยันในสิทธิของตนที่ จะทำให่นั้นโดยไม่คำนึงถึงรัฐบาลเจ้าของและผู้โดยสารที่ถูกนำมายังที่ที่เป็นตัวแทนและ สัญลักษณ์ของรัฐบาลปราศจากกำลังไม่สามารถทำอะไรได้ กองโจรข่มขู่ว่าจะระเบิดผู้โดยสารนักบิน และเครื่องบิน ถ้านี่ความพยายามใดๆ ที่จะทำให้คนเหล่านี้เป็นอิสระ

ดังนั้น จึงอาจกล่าวได้ว่า พวากองโจรระบุนักว่าการเคลื่อนไหวของตนดังกล่าว ช่วยให้ตนทรงตัวอยู่ได้ ดังเช่นเหตุการณ์ในวันต่างๆ ของเดือนกันยายน ที่เรียกว่า แมลิก เชฟ-เทเมเบอร์ (Black September) เหตุการณ์ครั้งนี้ทำให้พระเจ้าอสูรเซนถูกทำให้ต้องพ่ายแพ้ พระองค์ จึงตัดสินพระทัยว่าจะต้องทำลายกองโจรให้ได้ ไม่เช่นนั้นพระองค์คงจะต้องฝ่าม่องดูบลังก์ ของพระองค์เองเสียด้วยสายตา เป็นที่สุด แต่ความจริงแล้วดูเหมือนว่าพระองค์จะไม่ต้องเลือก เพราะถ้าพระองค์ไม่ทรงทำอะไร กองทัพก็จะต้องทำอะไรสักอย่างโดยปราศจากพระองค์ ในวันที่ 15 กันยายน พระองค์จึงทรงตั้งรัฐบาลทหารเพื่อ “รักษาความเป็นระเบียบร้อยและก่อตั้ง อำนาจของชาติ” กองทัพได้เคลื่อนที่อย่างรวดเร็วใช้อาวุธทุกชนิดที่มี รวมทั้ง ปืนใหญ่ขนาดหนักเพื่อใช้ต่อต้านส่วนต่างๆ ของเมืองหลวงที่มีที่ตั้งหลักแหล่งของพวากลีก ความเคลื่อนไหวของกองทัพทำให้มีผู้เสียชีวิตจำนวนมาก การต่อสู้ที่หนักที่สุดคือในวันที่ 26 กันยายน และพระเจ้าอสูรเซนเดินทางไปโกร์เพื่อไปเข็นสัญญากับยัสเซอร์ อะราฟัตเพื่อขุติการ ต่อสู้ ความเคลื่อนไหวของกองโจรในจอร์แดนจึงสงบลง แต่แล้วอีก 6 เดือนต่อมาได้มีความ เคลื่อนไหวใหม่เป็นการก่อการจลาจลโดยทั่วไป

กิจกรรมการเรียนที่ 7

เหตุการณ์ที่เรียกว่า “กรีน รูน” และ “แมลิก เชฟเทเมเบอร์” คืออะไร แตกต่างกัน อย่างไร

8. ความสั่นหวังขององค์การปลดปล่อยปาเลสไตน์ในการเป็นผู้นำทางการเมืองของชุมชนปาเลสไตน์

พวกกองใจรุณจรรยาดูดูกันไม่ถูกตั้มไปสู่ความสั่นหวังในจุดประสารสำคัญทางการเมือง แต่ก็มีกลุ่มใหม่ลักษณะดำเนินการต่อไปในเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1971 มีผลให้คลังน้ำมันของอิสราเอลถูกโจมตี และในปีเดียวกันนี้ปรากฏว่าท่อลำเลียงน้ำมันของอเมริกาซึ่งส่งน้ำมันจากบ่อน้ำมันของอาหรับกีดูกทำลายถึง 5 ครั้ง ต่อมาในเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1972 นายกรัฐมนตรีจอร์แดนดูดูกาจกรรม กองใจรุยงใจมีต่อไปอย่างโหดร้ายและประสบความสำเร็จในการโจมตีฐานแห่งหนึ่งของอิสราเอล เหตุการณ์สำคัญ 2 ครั้ง ได้เกิดขึ้นในปีเดียวกันก็คือ การที่ PFLP ประสบความสำเร็จในการโจมตีสนามบินลอด (Lod Airport) ของอิสราเอล และมีการลักพาตัวและฆาตกรรมสมาชิกจำนวน 11 คน ของทีมโอลิมปิกอิสราเอล (Israeli Olympic Team) การกระทำดังกล่าวของกลุ่กกองใจรุยงพิจารณาว่าเป็นการกระทำการของกลุ่มคนที่สั่นหวังและพ่ายแพ้ทั้งนี้เพราพากเจ้าประสบความล้มเหลวในจุดประสารสำคัญทางการเมืองดังกล่าวแล้ว

พวกกองใจรุยงขับไล่ออกจากจอร์แดน แต่พวกเจ้าก็ดันรันและใช้กำลังต่อสู้ต่อไป และมุ่งตรงไปยังเลบานอนที่ซึ่งมีผู้ลี้ภัยอยู่ถึง 300,000 คน ณ จุดนี้อิสราเอลเข้าแทรกแซง เพราะอิสราเอลเกรงว่ากองใจจะใช้ที่พักในเลบานอนเป็นฐานเพื่อโจมตีอิสราเอล ในขณะเดียวกันเลบานอนก็อาจถือโอกาสโจมตีอิสราเอลด้วยก็ได้เพื่อเป็นการแก้แค้น ทั้งนี้เพราพกกองกำลังของอิสราเอลเคยโจมตีสนามบินนานาชาติที่เบรุตมาแล้วในเดือนธันวาคม ค.ศ. 1968 และยังมีการโจมตีอีกซึ่งเป็นการปฏิบัติการในระดับกว้างใน ค.ศ. 1969 และ 1972 ซึ่งในเหตุการณ์ครั้งหลังนี้กองทัพอิสราเอลได้ดินแดนภาคใต้ของอิสราเอลมามากมาย ดังนั้น อิสราเอลจึงเดือนชาเลบานอนให้ระวังการโจมตีของอิสราเอลเหมือนที่เคย ถ้าหากชาวเลบานอนให้ความร่วมมือกับกองใจเลบานอนจึงบังคับกองใจฟ้าหาดให้ตัดกองที่จะไม่โใจตีเบรุตและได้ผู้นำ 3 คน เกิดการจลาจลนองเลือด กองใจดำเนินช้าวเลบานอนว่าข้อคาดและได้ลักพาด้วห้ารเลบานอนไป 2 คน รู้บາดเลบานอนต้อนโต้อ่ายางแรงทำลายค่ายที่พักของกองใจ

ดังนั้น นับจากเดือนมิถุนายน ค.ศ. 1970 ถึงเดือนพฤษภาคม ค.ศ. 1973 การเคลื่อนไหวของกองใจปาเลสไตน์ซึ่งมีอาวุธกีบบด้วยหินและหินที่ต่อต้านในเลบานอน พวกกองใจไม่สามารถยืนยันถึงความเป็นผู้นำด้านการเมืองและการปกครองเหนือพื้นที่ส่วนต่างๆ ที่ยึดครองได้ พวกเจ้าได้รับการขัดขวางอย่างรุนแรงในประเทศอาหรับทั้ง 2 ดังกล่าวคือ จอร์แดนและเลบานอน ขณะเดียวกันก็อยู่ในประเทศอาหรับอีกด้วย อย่างอุดหนะและบุ่นแคร้น เช่น ในอิรัก ซีเรียและอียิปต์ แต่พวกเจ้าก็ไม่ประสบความสำเร็จในความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันภายในชาวนปาเลสไตน์เหล่านี้ซึ่งมีชีวิตอยู่อย่างสั่นหวังอย่างแท้จริง พวกเจ้าเคยกล่าวว่าสันติภาพจะไม่มีความปลอดภัยถ้าปราศจากการเมืองร่วมของพวกเจ้า ซึ่งแสดงให้เห็นแล้วว่าไม่เป็นความจริง

ความจริงแล้วบัญญาป่าเลสไตน์ถูกทอดทิ้งให้เป็นประเด็นหนึ่งในระบบวาระการประชุมอย่างไม่เป็นทางการ และเป็นประเด็นบัญชาที่ไม่มีคำตอบจากทุกฝ่าย

กิจกรรมการเรียนที่ 8

ท่านเห็นว่าการทำงานขององค์กรกองโจรป่าเลสไตน์ประสบความสำเร็จหรือไม่เพียงใด

สรุปท้ายบท

ภายหลังการพ่ายแพ้บ้านดั้งแต่สังคมป่าเลสไตน์เป็นต้นมา ชาวอาหรับป่าเลสไตน์ก็ต้องพยายามหานอกจากป่าเลสไตน์ โดยเข้าไปอาศัยอยู่ในค่ายผู้ลี้ภัยในประเทศอาหรับต่าง ๆ เช่น เลบานอน ซีเรีย จอร์แดน และอิรักกาชาดในอียิปต์ ชีวิตในค่ายผู้ลี้ภัยเหมือนตกรกทั้งเป็นชาวอาหรับป่าเลสไตน์เหล่านี้จึงเริ่มต้นรวมตัวกันเป็นองค์กรกองโจรโดยมีจุดประสงค์ที่จะร่วมกันสร้างชาติป่าเลสไตน์ขึ้นใหม่ แต่พวกเขายังคงบัญญามากมายและไม่ประสบความสำเร็จตามจุดมุ่งหมาย

การประเมินผลท้ายบท

1. จงอธิบายถึงลักษณะทั่วไปของผู้ลี้ภัยอาหรับป่าเลสไตน์และความพยายามสร้างชาติ
2. เหตุใดชาวอาหรับป่าเลสไตน์ผู้ลี้ภัยจึงรวมตัวกันและก่อตั้งองค์กรกองโจรป่าเลสไตน์ขึ้น
3. จงอธิบายถึงการทำงานขององค์การ พี แอด ไอ และองค์การพาดาห์ ว่าประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใด
4. จงวิเคราะห์สาเหตุของความขัดแย้งระหว่างองค์กรปลดปล่อยป่าเลสไตน์กับรัฐบาลจอร์แดน รวมทั้งเหตุการณ์รุนแรงที่เกิดขึ้นด้วย